

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 463. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_628-txt-shoot-idm1166/facsimile.pdf (tilgået 25. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

teterne og de didbørende Skoler hvile vel paa et historisk Grundlag, men deels er det alle de nye Folk fremmed, og deels er det, som den saakaldte Classiske Literatur og Grammatiken, steendödt; de saakaldte Videnskabs-Selskaber og alle de Selskaber, der virke levende, er eensidige for Naturforskningen, og alle de historiske Selskaber er steendöde, vil kun virke med Böger, af og til Böger, og stræbe at bevise Modstandernes Sætning, at Historien ei har det Mindste med Livet at gjøre.

Enkeltmanden, som seer det kolossalske Størværk for sig, og seer en historisk Løbebane aabnet til et uberegneligt Udbytte af Liv og Lys for Menneske-Slægten, og for Folkene i samme Forhold, som de ynde og elske Historien, Enkeltmanden kan her Intet gjøre uden at raabe om Hjelp, og selv dette, kan jeg mærke, lærer han kun seent i vore Dage; thi mit Haar har silt længe graaet, og alt mens det var gult, flammede min Sjæl for Historien, funkede mit Öie ved dens Tale om Fortidens Storhed, var det min Stolthed at tilhöre en Folkestamme, der meer end nogen Anden maa kaldes Vaabendrager for Historiens Aand, blev det min Glæde at kalde hende Moder, som elskede de ædlest og fästeste de elskeligste Helte, og dog er det egentlig først i Dag, i denne Time, jeg begynder at raabe om Hjelp. Saa forblindede har vi nemlig været paa den historiske Side, at vi indbildte os, vi maatte ligesaa godt kunne sætte Jorden i Bevægelse med vore Penne, som Kroniden med sit Nik, saa jeg i mange Aar indbildte mig, jeg raabte med Tordenstemme, sköndt jeg tav homstille, og kaldte det en Röst i Örken, hvor der dog ikke löd et Muk . . .

Hvad jeg nu vilde gjort med dette afbrudte Udkast

